

همایش ملی مطالعات و پژوهش های علمی علوم انسانی

نهاد برگزار کننده همایش: موسسه قانون یار با حمایت معنوی دانشگاه آزاد اسلامی واحد کرمانشاه
سردبیر علمی و مسئول برگزاری همایش: دکتر بهنام اسدی شماره مجوز: ۴۸۵۳-۷۸۸۶۴
سال برگزاری همایش: ۱۳۹۷ شماره مقاله: ۵۰۱۶/۰۱۹ رده بندی کنفرانس: ۸۹۳/۲

تاثیر الحاق ایران به سازمان تجارت جهانی و اثرات آن بر

صنعت بیمه

اصغر کیانمهر

چکیده

نیازهای بیش از حد بشریت بی شک می طلبد که مشکلات متنوع و فراوانی نیز برای او به وجود آید بنابراین انسان به یک پشتیبان نیاز دارد و بهترین پشتیبان می تواند بیمه باشد. پیشرفت بشریت به خصوص در عرصه سرمایه گذاری و تجارت جهانی می طلبد که سازمان های بیمه ای بزرگ تری به عنوان پشتیبان او باشد. سازمان تجارت جهانی به عنوان یک نهاد بین المللی است که با قواعد تجاری بین المللی سروکار دارد. و هدف آن عبارت است از تسهیل تجارت بین کشورها از طریق ایجاد شرایط منصفانه و عادلانه برای رقابت سالم که در راستای این هدف، سازمان تجارت جهانی کشورها را به مذاکره برای کاهش تعرفه ها و رفع سایر موانع تجارت ترغیب کرده و از آنها می خواهد قواعد مشترکی را در مورد تجارت کالاها و خدمات اجرا کنند. الحاق به سازمان تجارت جهانی به معنی افزایش رقابت و افزایش تقاضای خدمات بیمه ای در اثر پیشرفت های صنعتی در کشور است. آنچه در این جا مهم است این ادعاست که برخی مؤسسات نمی توانند در چنین شرایطی به حیات خود ادامه دهند. زیرا مکانیزم بازار آنها را از بازار خارج خواهد کرد. در چنین بازاری مؤسسات کارتر خدمات خود را با قیمتهای مناسب تر و با کیفیت بهتر ارائه

می کنند. که این امر افزایش کارایی صنعت بیمه و افزایش قدرت انتخاب مصرف کننده و بالطبع رفاه مصرف کننده را در پی خواهد داشت. البته افزایش کارایی صنعت بیمه می تواند ناشی از افزایش فعالیت های اقتصادی و پویایی اقتصاد به دلیل افزایش حجم مبادلات داخلی و خارجی نیز باشد. چرا که با عضویت در سازمان تجارت جهانی مرزهای اقتصادی شکسته می شود و صنایع مختلف کشورها به جای رقابت های داخلی وارد رقابتهای جهانی خواهند شد. و این امر مستلزم آن است که از تمام نیروهای بالقوه و پتانسیل های موجود به نحو احسن استفاده شود و بخش بیمه نیز با سایر فعالیتهای اقتصادی هماهنگ گردد.

بخش اول: کلیات

انسان دارای نیازهایی می باشد برخی از آنها اولیه و برخی ثانویه است، پس از اینکه انسان نیاز خوراک، پوشاک و مسکن را برای خود تامین نمود در مرحله بعد به امنیت نیاز دارد. از آنجا که حوادث قابل پیش بینی نمی باشند بنابراین انسان به یک پشتیبان نیاز دارد و اگر مطمئن باشد حادثه ای برای وی واقع نمی شود به بیمه نیاز نخواهد داشت. دامنه حوادث و خسارات وسیع است و گاهی از میزان توانایی مالی اشخاص فراتر می رود که این هم دلیل دیگری بر لزوم وجود بیمه می باشد. توجه دیگر این است که افراد به علت محدودیت های ظرفیت و توانایی اقتصادی به تنهایی قادر به جبران خسارات نمی باشند. در هم تنیده بودن زندگی، ما را به این سمت سوق می دهد که نیاز به بیمه بیش از پیش باشد چون مقدار ریسک و خطرهای بیشتر شده است. این صنعت در جهان در حال تغییر و تحولات سریعی است و رقابت بین المللی روز به روز در این بازار گسترش می یابد. آزاد سازی و گسترش رقابت در بازارهای بیمه، یکی از جنبه های مهم روند جهانی شدن است. حرکت به سمت رقابت بیشتر کشورهای مختلف را به تجدید ساختار بازار بیمه ای و نظام مقرراتی آن سوق می دهد. این امر توجه بیمه گران و نهادهای نظارتی بازارهای بیمه را به لزوم تأکید بیشتر بر افزایش کارایی، کیفیت خدمات، تنوع بخشی محصولات بیمه ای، بهبود در ساختار عملیاتی، شایسته سالاری در گزینش کارکنان و معطوف می سازد. بیمه از منابع عمده کسب درآمد برای اقتصاد ملی می باشد مشروط بر اینکه از ظرفیت و توان لازم برای فعالیت در بازار بین المللی بر خوردار باشد و بتواند متناسب با تقاضای این بازار و با نرخ های قابل رقابت حق بیمه به عرضه خدمات پردازد. که بهترین پیش نیاز آن عضویت در سازمان تجارت جهانی است و چون عضویت ایران در سازمان تجارت جهانی یک فرآیند بلند مدت است و کشورهای مختلف بر اساس اهداف تجاری و سیاسی خود

در این مورد تصمیم‌گیری می‌کنند، بنابراین شناخت آگاهانه از شرایط پذیرش در سازمان تجارت جهانی مستلزم انجام تحقیقات بیشتر است و در این اثر در پی بررسی اثرات اقتصادی الحاق ایران به WTO بر روی صنعت بیمه هستیم.

بند اول: بیمه

بیمه سازوکاری است که طی آن یک بیمه‌گر، بنا به ملاحظات تعهد می‌کند که زیان احتمالی یک بیمه‌گذار را در صورت وقوع یک حادثه در یک دوره زمانی خاص، جبران نماید و یا خدمات مشخصی را به وی ارائه دهد. الزام افراد به زندگی اجتماعی و عدم امکان زندگی افراد، به تنهایی و جدا از دیگران باعث می‌شود افراد به سمت بیمه نمودن خود و اقدامات خود نگرش داشته باشند، بنابراین بیمه یکی از روشهای مقابله با ریسک است. (کریمی و تفنگ‌ساز، ۱۳۹۲) سازمان تجارت جهانی به عنوان یک نهاد بین‌المللی است که با قواعد تجاری بین‌المللی سروکار دارد. هدف این سازمان عبارت است از تسهیل تجارت بین کشورها از طریق ایجاد شرایط منصفانه و عادلانه برای رقابت سالم که در راستای این هدف، سازمان تجارت جهانی کشورها را به مذاکره برای کاهش تعرفه‌ها و رفع سایر موانع تجارت ترغیب کرده و از آنها می‌خواهد قواعد مشترکی را در مورد تجارت کالاها و خدمات اجرا کنند. الحاق به سازمان تجارت جهانی جریانی مشکل‌تر و پیچیده‌تر از الحاق به گات ۱۹۴۷ است، چرا که اولاً موافقت نامه‌های چندجانبه سازمان تجارت جهانی مقررات و اصول جامع‌تر و محدودکننده‌تری را فراروی تجارت کالایی قرار داده و علاوه بر این حدود این مقررات و اصول را به تجارت خدمات (شامل سرمایه‌گذاری، حمل و نقل، مخابرات، ورود و خروج اشخاص حقیقی و...) و حقوق مالکیت فکری نیز تسری داده است. همچنین از کشورهای متقاضی الحاق خواسته شده است تمامی این موافقت نامه‌های چندجانبه را بپذیرند. و در ضمن علاوه بر درخواست هماهنگ

کردن رژیم تجاری خود با اصول چند جانبه خواسته می‌شود وارد مذاکرات امتیاز دهی در مورد تثبیت و کاهش تعرفه‌ها، تعهد پذیری در یارانه‌های کشاورزی و سپردن تعهدات خاص در بخشهای مختلف تجارت خدمات گردند. ثانیاً موضع کشورهای مهم تجاری در مقابل کشورهای متقاضی هر چه بیشتر حالت طلبکارانه پیدا کرده است و این امر «استانداردهای الحاق» را به طور مؤثری افزایش داده است. بعضی این موضع را اتخاذ کرده اند که کشورهای جدید باید تعهدات بیشتری نسبت به آنچه قبلاً اعضای اصلی پذیرفته اند به عهده گیرند. در عمل معنای این موضع آن است که کشورهای جدید در بخش خدمات، تعهدات و میزانی از تثبیت نرخ تعرفه‌ها را بپذیرند که هم تراز تعهدات کشورهای بسیار پیشرفته است. گذشته از مورد فوق این موضع بدان معناست که کشورهای تازه وارد نمی‌توانند از مقررات مربوط به رفتار ویژه و متفاوت که برای کشورهای در حال توسعه و اقتصادهای در حال گذار تنظیم گردیده بهره مند شوند و نیز از آنها خواسته می‌شود بعضی موافقت نامه‌های میان چند طرف را بپذیرند.^۱

بند دوم: الحاق ایران به سازمان تجارت جهانی

در تاریخ ۵ خرداد ۱۳۸۴ (۲۶ مه سال ۲۰۰۵ میلادی) در نشست شورای عمومی سازمان تجارت جهانی که تصمیمات ۱۴۸ کشور عضو آن به صورت اجماع اتخاذ می‌شود، آمریکا برای نخستین بار آغاز مذاکرات در مورد عضویت ایران در WTO را وتو نکرد. ایران نخستین بار در دومین سال تأسیس سازمان تجارت جهانی (تیرماه ۱۳۷۵، ژوئیه ۱۹۹۶) خواستار پیوستن به سازمان تجارت جهانی شد و در ماه مه ۲۰۰۱ میلادی نخستین بار نامزدی آن برای این عضویت مطرح گردید. اما در نشست‌های متعدد شورای عمومی که از

^۱. نصیری، میترا، بررسی الزامات الحاق ایران به سازمان تجارت جهانی در بخش خدمات بیمه، مقاله ارائه شده در «همایش توسعه اقتصادی جمهوری اسلامی ایران و عضویت در سازمان تجارت جهانی»، مهر ۱۳۸۲.

آن پس تشکیل شد، واشنگتن هر بار با استفاده از حق وتو، مانع از آغاز روند عضویت ایران شده بود.

بسیاری از هیأت‌های نمایندگی در سازمان تجارت جهانی با انتقاد از مخالفت‌های آمریکا استدلال می‌کردند که دادن امکان عضویت ایران در این سازمان می‌تواند محرکی برای اصلاحات در ایران باشد و به نفع همسایگان آن کشور در خاورمیانه تمام شود. از روز پنج شنبه ۵ خرداد ماه ۱۳۸۴، ایران به عضویت ناظر سازمان تجارت جهانی درآمده و به عنوان بیست و نهمین کشور عضو ناظر در این سازمان به رسمیت شناخته شد. اکنون ایران برای عضویت کامل در سازمان تجارت جهانی یک فرایند نسبتاً طولانی را باید طی کند. پیوستن رسمی ایران به این سازمان، نیازمند فرایندی است که بیش از ده سال طول می‌کشد. در این فرایند (الحاق)، اقتصاد ایران باید خود را برای پیوستن به سازمان تجارت جهانی آماده و بسترهای مناسب آن را فراهم نماید.

بند سوم: جنبه‌هایی از تعارضات حقوقی ایران با مقررات WTO در صنعت

بیمه

هر یک از کشورهای جهان که بخواهند به WTO ملحق شوند می‌بایست قوانین و مقررات داخل خود را با آئین‌نامه‌ها و مقررات آن منطبق سازند. چنانچه جمهوری اسلامی ایران بخواهد به WTO بپیوندد ممکن است این انطباق بعضاً با موازین اسلامی و قوانین و مقررات مدنی موافق نباشد. به موجب لایحه قانون ملی شدن مؤسسات بیمه و مؤسسات اعتباری سال ۱۳۵۸ طبق مواد (۱) و (۲) «به منظور حفظ حقوق بیمه‌گذاران و گسترش صنعت بیمه در سراسر کشور و گماردن بیمه در خدمت مردم از تاریخ تصویب این قانون کلیه مؤسسات بیمه کشور ضمن قبول اصل مالکیت مشروع مشروط، ملی اعلام

می‌شود و پروانه فعالیت نمایندگی های مؤسسات بیمه خارجی در ایران لغو می‌شود». براساس ماده ۴۶ قانون بیمه، مؤسسات خارجی باید طبق آیین نامه ای که به پیشنهاد بیمه مرکزی ایران و به تصویب شورای عالی بیمه می‌رسد مبلغی برای هریک از دو رشته بیمه های زندگی و غیر زندگی نزد بیمه مرکزی ایران تودیع نماید. همچنین براساس ماده ۴۷، انتقال درآمد مؤسسات بیمه خارجی پس از تکمیل ودیعه مذکور در ماده ۴۶ به خارج بلامانع خواهد بود. مشروط بر آنکه رقم انتقالی در هر سال از ده درصد مبلغی که به عنوان ودیعه در نزد بیمه مرکزی است تجاوز نکند. هم چنین براساس اساسنامه GATS، برقراری محدودیتهایی در مورد تعداد کل عملیات خدمات یا مقدار کل ستانده خدماتی اعلام شده بر حسب واحدهای عددی چه به صورت سهمیه و یا در قالب الزام ناشی از یک معیار نیاز سنجی اقتصادی ممنوع است و لذا ماده ۴۶ و ۴۷ قانون بیمه کشور مغایر با اساسنامه GATS می‌باشد که لازم است تا این مغایرت ها رفع گردد. همچنین طبق موافقتنامه مذکور، مؤسسات پولی و بانکی و بیمه خارجی می‌توانند در قلمرو اعضا تشکیل شوند در حالی که قوانین مورد بحث در راستای اصل ۴۴ قانون اساسی، فعالیت این نوع مؤسسات را ملی اعلام کرده و بدین ترتیب راه را برای فعالیت عرضه کنندگان خدمات مالی بسته است.

بخش دوم: جایگاه صنعت بیمه در تجارت الکترونیکی

صنعت بیمه به عنوان یکی از بخش های مهم اقتصاد کشور، از جایگاه ویژه ای برخوردار است. در حال حاضر خدمات بیمه در دنیا به ۲ روش سنتی (کشورهای در حال توسعه) و الکترونیکی (کشورهای توسعه یافته) ارائه می‌شود. در عصر اطلاعات صنعت بیمه باید الکترونیکی شود و همزمان با آن زیر ساخت های لازم نیز فراهم گردد. در حال حاضر

صنعت بیمه در ایران به روش سنتی اداره می‌شود و سیستم موجود نیز جوابگویی حجم ۷ |

بالای فعالیت هایی که در این صنعت انجام می‌گیرد، نیست. با وجود اینکه شرکتهای رقیب

در خارج سعی می‌کنند کلیه فعالیت‌های خود را به سمت الکترونیکی شدن هدایت کنند، رقابت برای شرکت‌های ایرانی دشوار است. در صورت آماده بودن بسترهای لازم شرکت‌های بیمه می‌توانند به این فناوری روی آورند. در سالهای اخیر ۱۱ شرکت بیمه خصوصی در ایران آغاز به کار کرده‌اند. این شرکت‌ها در صدد سودآوری و جذب بیشتر مشتری هستند و برای استفاده از فناوری اطلاعات سرمایه‌گذاری می‌کنند. در صحنه رقابت، هر شرکت بیمه سعی می‌کند خدمات خود را به نحو احسن به مشتریان ارائه کند و برای حفظ بیمه‌گذاران خود نرخ حق بیمه‌ها را تا حد امکان پائین نگه دارد تا بتواند به حیات خود ادامه دهد. با استفاده از بیمه‌های الکترونیکی می‌توان هزینه‌ها را کاهش داد و جذابیت لازم را برای مشتریان ایجاد کرد. بیمه مرکزی ایران برای هدایت شرکت‌های بیمه رسالت سنگینی را بر عهده دارد. بیمه مرکزی باید برخی از دستورات را برای تسریع در فعالیت‌ها اصلاح کند و شرکت‌ها را به سوی نوآوری سوق دهد. در حال حاضر شرکت‌های بیمه به دلیل استفاده از روشهای سنتی، فاقد کارایی لازم هستند و همین امر باعث شده در معرض خسارت‌های جبران‌ناپذیری قرار گیرند. همچنین باید گفت که نگرانی از تهدید شغلی در صنعت بیمه به دلیل ورود فناوری اطلاعات بی‌مورد است. زیرا با گسترش فناوری اطلاعات و الکترونیکی شدن فعالیت‌های بیمه‌ای، فرهنگ کار و شکل وظایف تغییر می‌کند و بازار کار با ثباتی فراهم می‌گردد. در این میان آموزش دست‌اندرکاران برای استفاده از تکنولوژی اطلاعات یک امر ضروری است. (نادران، ۱۳۷۹)

بخش سوم: ملاحظات سیاستگذاری برای بازارهای در حال توسعه

حرکت به سوی آزاد سازی و مقررات زدایی در بازار بیمه ضرورت اجتناب‌ناپذیری برای کشورهای در حال توسعه است. آزاد سازی و مقررات زدایی گسترده در صنعت بیمه به ویژه زمانی که در چارچوب موافقت‌نامه عمومی تجارت خدمات (GATS) برای

پیوستن به سازمان تجارت جهانی (WTO) انجام می‌گیرد، بازارهای بیمه کشورهای در حال توسعه را در معرض تلاطم و تغییرات زیادی قرار می‌دهد. از طرفی آزاد سازی چه در نتیجه یک موافقتنامه تجاری یا فشار توسعه نیز بیانگر رقابتی تر شدن بازار بیمه می‌باشد. در این قسمت به خط مشی‌های مختلف، روی توسعه یک بازار رقابتی و تبعات آن برای کشورهای در حال توسعه اشاره خواهد شد.

الف) آزاد سازی: ابزاری برای گسترش رقابت: بسیاری از کشورهای در حال توسعه گام‌های بلند زیادی برای آزاد سازی بازار بیمه خود برداشته‌اند، در حالی که کشورهایی نیز راه زیادی در این زمینه در پیش دارند. برای فراهم آوردن حداکثر استفاده برای مؤسسات و مشتریان، هر کشوری باید اقدام‌هایی را که برای ایجاد یک بازار بیمه کاملاً رقابتی لازم است را ارزیابی کند. یک روش رقابت گرا برای تعیین اینکه آیا ورود شرکت های بیمه دیگری لازم است یا خیر به بازار اتکا می‌کند نه به دولت. در نهایت بهترین داور برای اینکه کدامین شرکهای بیمه بهترین هستند و باید در بازار فعالیت کنند، انتخاب های مشتریان آگاه است.

ب) کاستن از مقررات: ابزاری برای گسترش رقابت: نخستین و اساسی ترین گام به سمت کاستن معقول از مقررات، مجاز و منعطف ساختن بیمه گران برای پاسخ گفتن به نیازهای مشتریان به گونه‌ای است که در این زمینه با ممنوعیت ها و محدودیت های کمتری مواجه باشند. نیروهای بازار باید بیمه گران را تشویق کنند تا محصولات را با شرایطی تولید و عرضه نمایند که بیشترین منافع را برای مصرف کنندگان داشته باشد. بیمه گذاران آگاه باید

از خرید بیمه از بیمه‌گرانی که کارایی لازم و توان پاسخ گفتن به نیازهایشان را ندارند بکاهند.^۱

بخش چهارم: عضویت در WTO و تاثیر آن بر فعالیت های اقتصادی و بیمه

ای

عضویت در سازمان تجارت جهانی در واقع ورود به یک صحنه رقابتی است، صحنه رقابتی که اعضا بر اساس کارایی و توانایی خود به بازارهای مختلف دست می یابند و یا جای خود را به رقبای کاراتر می دهند. اصولاً بخشهای خدماتی در ایران مانند بیمه که حتی در سطح داخل کشور بدون رقیب و با حمایت های وسیع دولتی و اهداف تقریباً متفاوت با سودآوری به فعالیت می پردازند در صورت عضویت در سازمان تجارت جهانی و ورود به بازارهای بین المللی باید به مصاف رقبائی بروند که از امکانات وسیعی مانند شیوه های مدیریتی و بازاریابی کاراتر، تکنولوژی برتر، شهرت بیشتر و ... استفاده می کنند و در صحنه رقابت جهانی در طول سالیان دراز آزموده شده اند. در این مصاف انتظار می رود که رقبای خارجی با ارائه شیوه های کاراتر، بتوانند به بازارهای داخلی دست یابند. الحاق به سازمان تجارت جهانی به معنی افزایش رقابت و افزایش تقاضای خدمات بیمه ای در اثر پیشرفت های صنعتی در کشور است. آنچه در این جا مهم است این ادعاست که مؤسسات غیر کارا نمی توانند در چنین شرایطی به حیات خود ادامه دهند. زیرا مکانیزم بازار آنها را از بازار خارج خواهد کرد. در چنین بازاری مؤسسات کاراتر خدمات خود را با قیمت های مناسب تر و با کیفیت بهتر ارائه می کنند. که این امر افزایش کارایی صنعت بیمه و افزایش قدرت انتخاب مصرف کننده و بالطبع رفاه مصرف کننده را در پی خواهد داشت. البته

^۱ آسوده، سید محمد، «تجدید ساختار مقررات برای بازارهای بیمه در حال توسعه»، فصلنامه صنعت بیمه، شماره ۴۵، بهار ۱۳۷۶.

افزایش کارایی صنعت بیمه می تواند ناشی از افزایش فعالیت های اقتصادی و پویایی اقتصاد به دلیل افزایش حجم مبادلات داخلی و خارجی نیز باشد. چرا که با عضویت در سازمان تجارت جهانی مرزهای اقتصادی شکسته می شود و صنایع مختلف کشورها به جای رقابت های داخلی وارد رقابت های جهانی خواهند شد. و این امر مستلزم آن است که از تمام نیروهای بالقوه و پتانسیل های موجود به نحو احسن استفاده شود. و بخش بیمه نیز با سایر فعالیت های اقتصادی هماهنگ گردد. بنابراین به طور خلاصه می توان گفت که افزایش کارایی فعالیت های بیمه ای، متنوع تر شدن پوشش های بیمه ای، گسترش بازار، انتقال تکنولوژی، افزایش سرمایه گذاری و بالطبع ایجاد فرصت های شغلی بیشتر و افزایش رفاه و قدرت انتخاب مصرف کننده از مهم ترین پیامدهای آزادسازی بازار بیمه خواهد بود. در نهایت باید گفت که الحاق ایران به سازمان تجارت جهانی از نقطه نظر بخش خدمات بیمه اقدامی بسیار شایسته است منوط به اینکه ابتدا شرایط الحاق به وجود آید و قوانین و مقررات موزون و هم راستا با قوانین و مقررات حاکم بر سازمان تجارت جهانی تصویب شود، تا قدرت چانه زنی ایران در ارتباط با طرف های تجاری افزایش یابد و جدول تعهدات مناسبی به تصویب برسد. تا هنگامی که کشور در عرصه بین المللی قرار گرفت بتواند از موقعیت اتخاذ شده حداکثر استفاده را ببرد. همچنین پذیرش ایران به عنوان عضویت ناظر در سازمان تجارت جهانی نیز می تواند شرایطی را فراهم کند تا با حضور در جلسات این سازمان بتوانیم با شیوه های چانه زنی و مذاکره اعضا بیشتر آشنا شویم. و در زمان عضویت با آمادگی بیشتری وارد این سازمان گردیم.

نتیجه گیری

سازمان تجارت جهانی به عنوان یک نهاد بین المللی است که با قواعد تجاری بین المللی | ۱۱

سروکار دارد هدفش عبارت است از تسهیل تجارت بین کشورها از طریق ایجاد شرایط

منصفانه و عادلانه برای رقابت سالم که در راستای رسیدن به این هدف کشورها را به مذاکره برای کاهش تعرفه‌ها و رفع سایر موانع تجارت ترغیب کرده و از آنها می‌خواهد قواعد مشترکی را در مورد تجارت کالاها و خدمات اجرا کنند. عضویت در سازمان تجارت جهانی در واقع ورود به یک صحنه رقابتی است، صحنه رقابتی که اعضا بر اساس کارائی و توانایی خود به بازارهای مختلف دست می‌یابند و یا جای خود را به رقبای کاراتر می‌دهند.

تصمیم‌گیرندگان صنعت بیمه در خصوص برخورد با فرآیند در حال تداوم جهانی شدن می‌باشند به گونه‌ای که صنعت فوق با برداشتن موانع تجاری و قانونی، خود را با آهنگ گشودن دروازه‌های اقتصاد تطبیق می‌دهد تا خدمات بیمه‌ای به طور کارا و با توان رقابتی بالا در برابر عرضه‌کنندگان خارجی این خدمات ارائه گردد. تنها در این صورت است که می‌توان از این پدیده جهانی به عنوان ابزاری برای توسعه اقتصادی و محرکی برای افزایش توان رقابتی بازار داخلی استفاده کرد. اصولاً بخشهای خدماتی در ایران مانند بیمه که حتی در سطح داخل کشور بدون رقیب و با حمایت‌های وسیع دولتی و اهداف تقریباً متفاوت با سودآوری به فعالیت می‌پردازند، در صورت عضویت در سازمان تجارت جهانی و ورود به بازارهای بین‌المللی باید به مصاف رقبائی بروند که از امکانات وسیعی مانند شیوه‌های مدیریتی و بازاریابی کاراتر، تکنولوژی برتر، شهرت بیشتر و ... استفاده می‌کنند و در صحنه رقابت جهانی در طول سالیان متوالی عادت کرده‌اند. در این مصاف انتظار می‌رود که رقبای خارجی با ارائه شیوه‌های کاراتر، بتوانند به بازارهای داخلی دست یابند. بسیاری از کشورهای در حال توسعه گام‌های بلند زیادی برای آزاد سازی بازار بیمه خود برداشته‌اند، در حالی که کشورهایی نیز راه زیادی در این زمینه در پیش دارند. برای فراهم آوردن حداکثر استفاده برای مؤسسات و مشتریان، هر کشوری باید اقدام‌هایی را که برای

ایجاد یک بازار بیمه کاملاً رقابتی لازم است را ارزیابی کند. یک روش رقابت گرا برای تعیین اینکه آیا ورود شرکت های بیمه دیگری لازم است یا خیر به بازار اتکا می کند نه به دولت. در نهایت بهترین داور برای اینکه کدامین شرکهای بیمه بهترین هستند و باید در بازار فعالیت کنند، انتخاب های مشتریان آگاه است.

منابع و مآخذ

- ۱- نصیری، میترا، بررسی الزامات الحاق ایران به سازمان تجارت جهانی در بخش خدمات بیمه، مقاله ارائه شده در "همایش توسعه اقتصادی جمهوری اسلامی ایران و عضویت در سازمان تجارت جهانی"، مهر ۱۳۸۲.
- ۲- آسوده، سید محمد، «تجدید ساختار مقررات برای بازارهای بیمه در حال توسعه»، فصلنامه صنعت بیمه، شماره ۴۵، بهار ۱۳۷۶.
- ۳- نادران، الیاس و نصیری اقدم، علی، تأثیر خصوصی سازی و آزاد سازی صنعت بیمه بر کارایی صنعت بیمه و شرکتهای فعال در آن، فصلنامه صنعت بیمه، شماره ۵۹، پائیز ۱۳۷۹.